

En spelmans jordafärd.

Die Beerdigung eines Spielmannes.

(Dan Andersson.)

Övers.: Sven Scholander.

Sven Scholander

1926.

Marcia funebre.

Recit. o.
Sång.

p sempre e cresc.

Förrän
Eh auf

Luta (a piacere).

pp

f

pp

f

ro - sig mor-gon ly - ser ö-ver Him-mel-mo-ra kamm, se då bärns där ut en död från Ber-ga - by. Ö - ver
Him-mel-mo-ras Bergkamm ro-sig steht der Morgenschein aus dem Ber - ga-dorf ein Grab - ge - fol - ge geht. Lang-sam

melodi sempre ben marcato

Dikten halvt reciteras, halvt sjunges, allt eftersom den utförande känner det och är i stämning. 1^a strofen må härfvidlag blott tjäna som exempel, men kan av den föredragande efter behag omväggas. En huvudsak är att lutan hela tiden aldrig släpper av stämförringen, vare sig den ligger i basen eller i diskanten.

(Das Gedicht wird halb recitiert, halb nach der auf der Laute stets begleitenden Melodie gesungen, ganz nach Gefühl und Stimmung des Vortragenden. Strophe 1 mag als Beispiel dienen: Sonst nach Belieben variiert.)

Copyright 1933 by Elkan & Schildknecht, Emil Carelius, Stockholm.

International copyright secured and reserved.

E. C. 799

bac - kar - nas små blom - mor går det tys - ta tå - get fram un - der
 wird der Sarg ge - tra - gen ü - ber Hän - ge, Moos und Stein un - term
sempre ben marcato

mor - gon - him - melns sva - la, grå - a sky. Tung - a
 Him - mel grau, wo kühl der Nacht - wind weht. Schwe - re

stöv - lar ta - ga steg ö - ver ro - sen - sål - lad teg, tung - a
 Stie - fel tre - ten sacht ü - ber Ro - sen - blü - ten - pracht, schw - re

hu - vu - den sig bö - ja som i böñ.
Köp - se nei - gen sich wie im Ge - bet.

Bort ur ö - de-mar-kens nöd bär's en
Aus dem ar - men ö - den Ort ei - nen

dröm - ma - re som död ö - ver äng, som un - der dag - gen ly - ser grön.
Träu - mer trägt man fort durch die Wie - se, die im Tau so grü - nend steht.

1-5

6

Fine.

più lento e morendo

EN SPELMANS JORDAFÄRD

(DAN ANDERSSON)

Förr än rosig morgen lyser över Himmelma kamm,
se, då bärns där ut en död från Berga by.
Över backarnas små blommor går det tysta tåget fram,
under morgonhimlens svala, gråa sky.
Tunga stövlar taga steg över rosensållad teg,
tunga huvuden säj böja som i bönn.
Bort ur ödemarkens nöd bärns en drömmare som död,
över äng som under daggen lyser grön.

"Han var underlig och ensam", säja fyra svarta män,
"han led ofta brist på husrum och bröd". —
— Se en konung, säja rosorna, och trampas på igen,
se en konung och en drömmare är död! —
"Det är långt", säja bärarna, "det känns som många mil,
och när hetare blir dagen går man trött". —
— Gången varligt, talen sakta, susar sälg och sjunger pil,
det är kanske någon blomma som har dött.

Men när kistan vaggas svart genom vårens gröna skog,
går en tystnad genom morgonvaknad teg,
och då stannar västanvinden för att lyssna vem som tog
mitt i rosorna så stora tunga steg.
"Det är bara Olle spelman", susar tall och sjunger gran,
"han har lyktat sina hemlösa år". —
— Det var lustigt, svarar vinden, om jag vore en orkan,
jag skulle spela hela vägen där han går! —

Över ljung och gula myrar gungas hårda döda ben,
gungas trötsamt genom solens bleka ro.
Men när kvällen svalkar härlig över lingonris och sten,
hörs det tunga tramp i Himmelma mo.
Tramp av fyra trötta män, som i sorg gå hem igen,
och de böja sina huvun som i bönn.
Men djupt i djupa grova spår trampas rosorna till sår,
mitt i äng som under daggen lyser grön.

"Han är borta", säja fyra, "det blir tungt för hans mor,
som på fattiggåln i Torberga går". —
— Varför trampas vi av klackar, varför slitas vi av skor?
jämra rosorna och visa sina sår. —
"Det är Döden som har dansat genom Himmelma mo",
susar tistlarna på klövervallens ren.
"Han har slipat er till träck med sin gamla grova sko,
när han dansade med drömmarens ben."

Över gräs och gråa hus flyger natten som ett sus,
bleka stjärnor blinka fattigt från sin sky.
Över heden, ifrån väster nedåt tjärnen, går ett ljus,
går en sång över näckrossållad dy.
Och stormen sjunger svart och vitt
och i skum kring Härlaön
sjunga vågorna om ödemarkens nöd.
Över svarta vreda vatten spelar natten upp till bönn,
ty en spelman och en drömmare är död.

Textblad till Sven Scholanders tonsättning till »En spelmans jordafärd»,

EFTERTRYCK FÖRBUDDES

DIE BEERDIGUNG EINES SPIELMANNES

(DAN ANDERSSON)

übertragen von SVEN SCHOLANDER

Eh' auf Himmelmas Bergkamm rosig steht der Morgenschein
aus dem Bergdorf ein Grabgefolge geht.
Langsam wird der Sarg getragen über Hänge, Moos und Stein
unterm Himmel grau, wo kühl der Nachtwind weht.
Schwere Stiefel treten sacht über Rosenblütenpracht,
schwere Köpfe neigen sich wie im Gebet.
Aus dem armen, öden Ort einen Träumer trägt man fort
durch die Wiese, die im Tau so grünend steht.

"War ein Sonderlig und einsam", sagen aus dem Dorf die Leut',
"ohne Obdach war er, manchmal ohne Brot". —
— Seht ein König, sagen Rosen auf dem Wege hingestreut,
seht ein König und ein Träumer, der jetzt tot. —
"Es ist weit", mein dann ein Träger, "in den Beinen spürt
man's schon,
und wenn's heißer wird, wird schwerer auch die Last".
— Schreitet sachte, redet leise, süsseln Weiden, weich im Ton,
starb ein Blümlein nur? Warum denn solche Hast? —

Wie der schwarze Sarg nun schaukelt durch die sommer-
grüne Au',
geht ein Schweigen über morgenwaches Land,
und der Wind bleibt stehn — und lauscht — denn er hörte
ganz genau
Schritte, schwer und wuchtig, schreiten durch den Sand.
" 's ist nur Ole, unser Spielmann", rauschen Fichten, singt
der Tann,
"seine heimatlosen Jahre sind vorbei".

— Ei, wie lustig, singt der Wind, wenn ein Orkan ich wäre, dann
lies ich wohl tönen meine schönste Symfonei! —

Ueber Moor und gelbe Heide wiegen Knochen und Gebein,
nichts die Ruh der matt besonnen Aue stört.
Dann, wenn Abenkühle senkt sich über Preisselbeer und Stein,
durch das Moor man Schritte langsam nahen hört
von den Vieren, die sich sacht auf den Heimweg aufgemacht,
ihre Köpfe neigend still wie im Gebet.
Doch in Spuren, tief im Grund, liegen Rosen blutend, wund,
wo die Wiese unterm Tau so grünend steht.

"Er ist fort", sagt denn ein andrer, "seiner Mutter wird es
schwer,
die schon längst im Armenhaus bei Torberg war".
— Warum treten uns die Hacken, reissen uns die Schuh' so sehr,
klagen Rosen, ihre Wunden haltend dar.
" 's war der Tod, der übers Moor hergetanzt kam in der Früh",
flüstern Disteln von des Ackers nahem Rain,
"er zertrat Euch grad zu Kot mit dem alten, groben Schuh,
als er tanzte mit des Spielmannes Gebein".

Ueber Gras und graue Häuser flieht die Nacht mit stillem Saus,
hoch am Himmel blinken Sterne, matt und bleich.
Ueber Moor, dem Westen zu, steht ein Licht, tönt ein Gebräu
wie Gesänge überm Wasserrosenteich.
Und der Sturm singt schwarz und weiss, schäumend hoch in
wildem Lauf
singen Wellen von dem öden Land der Not.
Ueber schwarzen, tiefen Wassern zum Gebet die Nacht spielt auf
einen Spielmann, einen Träumer nahm der Tod.

ELKAN & SCHILDKNECHT, EMIL CARELIUS
STOCKHOLM